

— Hai să zicem că v-ați certat. Da, am aflat.

— Apoi, când au scos bolul, în sfârșit, m-am liniștit. Azur era acolo.

Îmi făcea semne din toate aripioarele. Știi ce a urmat. Am câștigat. În seara aceea, Azur era din nou acasă, în mare. Ea a dat o petrecere la care a invitat tot puiețelul marin.

— Și cu mama ce-a fost? Pe ea nu ai văzut-o atunci, la concurs?

— Nu am văzut-o, nu. Acum știu că era acolo, dar pe atunci nu mă

interesa cine sunt toți oamenii aceia care dădeau din mâini prin apă ca începătorii. Pe mine mă interesa Azur și doar el. Pe mama ta am întâlnit-o câteva luni mai târziu. Nu știam cine este. Am zărit o fată care venea apăsat spre mine, de parcă aveam ceva de împărțit. Mi-a spus că anul viitor o să câștige ea. Oricum nu mă mai interesa concursul. Dar fata asta ținea foarte tare să-mi explice că ea se va pregăti mult, se pregătește deja, și sigur va câștiga. Nu-mi păsa deloc, chiar deloc. Începuse furtuna, Zerman se jucase cu valurile prea aproape de țărm și acum ajunsese pe nisip. Trebuia să-l ajut să se întoarcă în mare. Dar era deja zgâriat de cochilile de scoici și se tot agita: Frate, nu așa, ia-mă mai ușor, vezi că pe partea asta mă ustură, nu-mi atinge aripioarele, hei, avem și noi grijă?

— Zerman era un delfin, a spus Cenoveva.

— Da, firește, ce să fie? Atunci mama ta m-a ajutat să-l purtăm pe Zerman în mare, dincolo de scânci. Când ne-au văzut, prietenii lui au început să facă tumburi prin valuri. Și să spună că nu-i drept, că vor să fie și ei salvați de-o fată. Delfinii aceștia pot fi uneori chiar caraghioși. Câțiva chiar au venit aproape de mal și au fost aruncați pe nisip. Salia m-a ajutat să-i luăm unul câte unul și să-i ducem, în siguranță, în mare. Nu s-a plâns că o dor brațele, nici că vântul bătea din ce în ce mai tare. Atunci pot spune că am văzut-o, cu adevărat.

— Și cum era?

— Ca aceea pe care știam că aveam s-o întălnesc cândva: cu scoici în plețe, cu nisip pe față, cu părul ud, cu nasul picurând... o zdrăhoancă...

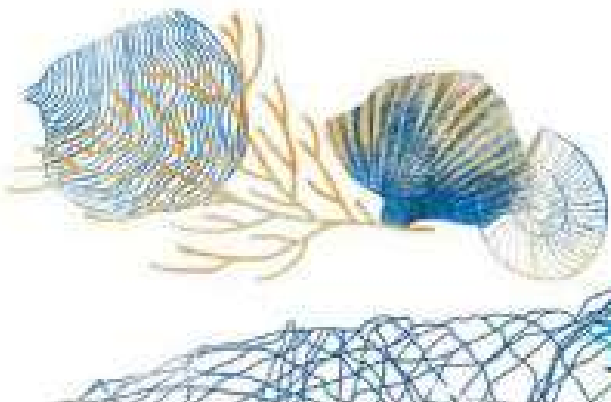
— Tata!

— Salia a fost minunea mea. Pentru ea am urcat aici, în cetate. Am venit pentru ea. Am rămas...

— Pentru mine, a zis Cenoveva.

ENISALA

ILUSTRATIE: ANHABELLA OROSE

Când a coborât în sat, Mitruș nu a găsit pe nimeni pe drum. Pe jos se așternuse un strat de nisip cenușiu.

— Năpasta, năpasta! s-a auzit un strigăt de femeie. Apoi un oblon s-a închis repede, trântit.

Și atunci a văzut Mitruș: era un dragon cu aripi de liliac, învârtit din nisip. În jurul lui aerul ardea ca focul nedomolit. Băiatul de piatră l-a privit în ochi, liniștit. Apoi a început lupta.

S-au luat la trântă, s-au rostogolit. Dragonul l-a înhățat pe Mitruș și l-a ridicat până la cer. Atunci Ur s-a dus săgeată spre el. Băiatul s-a prins de spatele vulturului și a zburat. A aruncat în urmă bobul roșu de la Baba Kira. De îndată a crescut un mărăciniș de măceș înalt până la cer. Dragonul de nisip s-a prins în el, dar, după o vreme, era din nou în văzduh. A aruncat jos, spre stână, o răsufare de jar. Apoi s-a năpustit din nou după Mitruș și Ur.

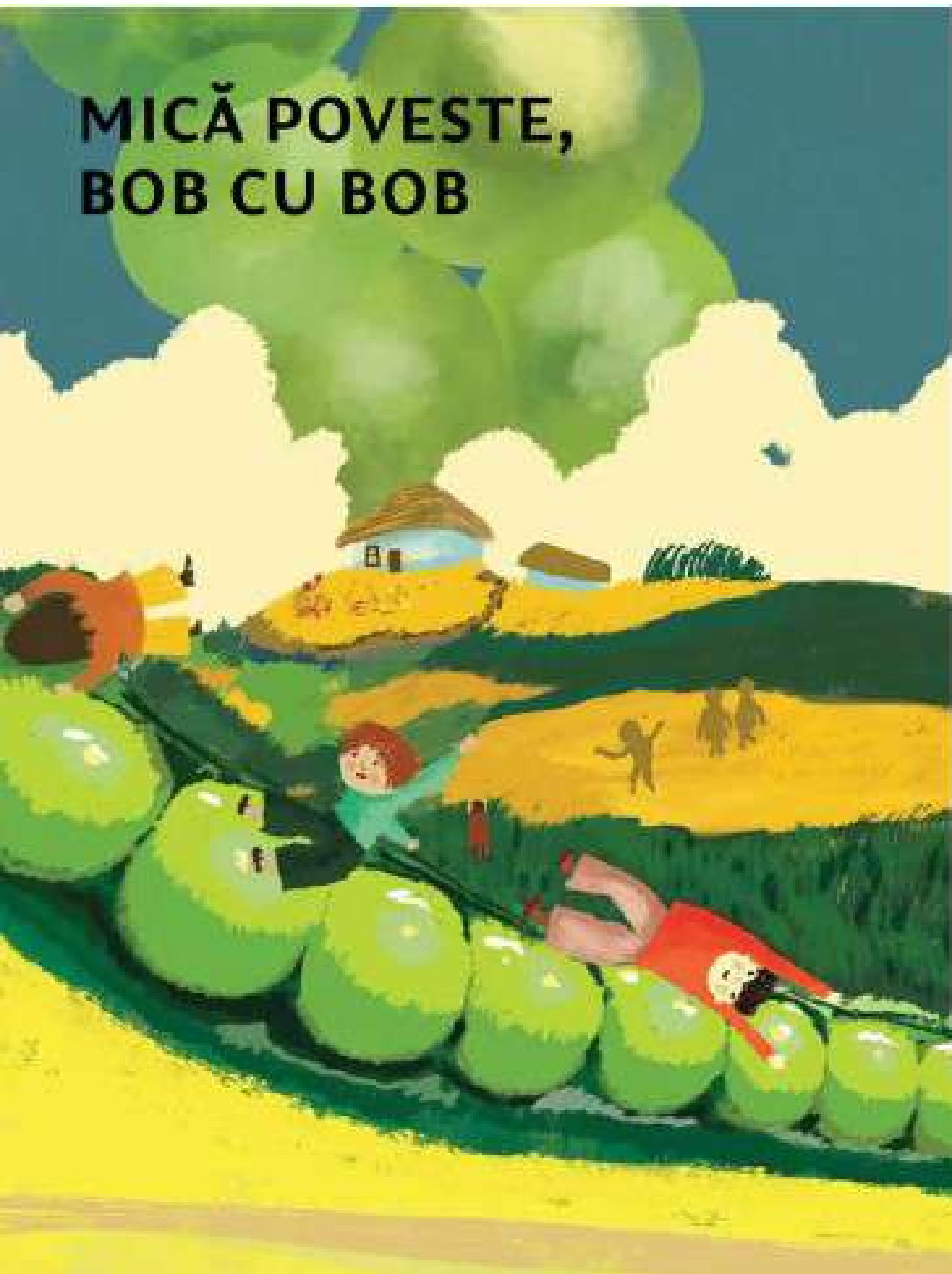
Atunci băiatul a lăsat să cadă florile de tei. O pădure deasă a apărut jos; erau de-acum pe la Niculișel. Dragonul s-a oprit slăbit, de la mirosul amețitor... de îndată a adormit. Dar după câteva clipe s-a trezit. Era din nou gata de luptă. Mitruș a pocnit din căpăstru. Dinspre Letea, de îndată a apărut o herghetie de armăsari negri, scăpărând scântei. Căpăstrul s-a înfășurat în jurul dragonului de nisip o dată, de două ori, de trei ori. Atunci Năpasta a căzut din cer și a dispărut jos, sub copitele cailor. S-a făcut liniște. O liniște mare. Apoi, de jos, din norul de nisip s-a făcut din nou dragonul, parcă mai furios, parcă mai tare. Mitruș și-a dus mâna la piept, acolo unde ținea ghiocul. Ce a spus Fata Ploii? Apa spală orice rău.

— Știu ce am de făcut! și-a zis Mitruș. Îmi trebuie o apă mare să potolească arșița rea.

Ajunseseră de-acum la Dunăre. Pe vremea aceea Dunărea se vărsa în mare pe-un singur fir. Atunci Mitruș l-a prins pe dragon de coadă și l-a

MICĂ POVESTE, BOB CU BOB

ILUSTRATIE: DIANA MILANUT

S-a făcut vară. Și-a venit vacanța. Bob auzise și el cântecul copiilor care se numărau la jotron: A venit vacanța/ Cu trenul din Franța. Dar băiatul știa prea bine. Vacanța nu venea cu trenul. Ci cu orzul. Și pleca odată cu porumbul. Așa era, de-adevăratalea.

De-adevăratalea, îl chema Petruș. Numai că la ei în sat, în Ciocârlița, toată lumea îi spunea Bobiță.

– Ca la câini, zicea băiatul.

– Ca la câmp, spunea Icuța. Ce avem noi cel mai de preț pentru hrană e bobul. Bob cu bob se face recolta. Din boabe se face făina de pâine. Și apoi, tot cu boabe avem ce semăna pentru anul ce vine.

Lui Petruș i-a mers la inimă ce a zis Icuța. Și-așa a rămas, de-atunci, Bob. De-adevăratalea.

La marginea satului, dincolo de izlaz, începea câmpul. Acolo se simțea copilul la el în împărăție. Când era grâul înalt și încă verde, privea cu plăcere cum se undulește ca o mare foșnitoare. Pe margine, în șanț, apăreau flori albastre și roșii și albe cu bumbi galbeni, și apoi mai erau unele prunării. Se uita spre morile mari și albe care împingeau vântul. Dar cel mai tare îi plăcea lui Petruș când la ei pe câmp se făcea floarea. Cum, care floare? Floarea-soarelui. Atunci căuta cea mai rotundă turtă, cu boabele așezate ca într-un fagure cu căpăceală neagră. I-o ducea Icuței. Dar acum era prima zi de vacanță, încă nu se copperseră turtele. Se făcuse orzul. Se făcuse mazărea. Bob și-a mișt ochii și a început să deseneze o floarea-soarelui, cu degetul, pe cer.

La școală, tot anul, Bob nu putuse să țină creionul cu trei degete, frumos. Îl strângea în pumn ca pe un băț și apoi scrijelea pe hârtie. Făcuse multe păsări, pomi, pisici, câței, o desenase și pe Icuța și turtele de floare.